Balog Z. Arthur

Az Őrangyal

Nem könnyű az őrangyalok élete. Jobb híján ezt a megnevezést használom, mert ezt kaptam az emberektől. Pedig mondhatnám „villám őr" vagy „pont őr", nem is tudom pontosan, pedig az egyik ilyen név közelebb áll a valósághoz.

Mert nem vagyunk mi angyalok. Arról nem is beszélek, hogy az angyalok nem léteznek. Ez egy valami emberi megközelítés, a valóság eltorzítása a képzelet hatása alatt. Szerintem a baj az, hogy mindent a saját szintjükre emelnek le, hogy kielégítsék vágyaikat és álmaikat, melyek szerint az emberek az istenekre és szolgáikra hasonlítanak.

Pedig nem vagyunk az istenek szolgái, és nem hasonlítunk az emberekre sem. Egy másik dimenzió lakói vagyunk, de ezt senki nem érti meg. Mindig a titokzatost, a természetfelettit keresik. Valódi formánk érthetetlen és elfogadhatatlan!

Bizonyos dolgokban képességeink úgy tűnhetnek fel, mint isteni hatalom: csodatevő. Például, a fizikai akadályokat nem ismerjük. Képes vagyok beilleszkedni az emberi szellembe anélkül, hogy az a jelenlétemet észrevenné. Valójában az idő és a tér egy hasadásán keresztül érkezünk ide, és a tudomány számára eddig ismeretlen fajta sugárzás vagyunk.

A meglepő, hogy az emberek időtlen idők óta sejtik jelenlétünket. Mindig őrangyalukról, jó csillagjukról beszélnek, érezve hatásunkat.

Mondanom sem kell, hogy soha nem szeretünk egy földi nőbe, s így bukott angyallá sem változunk. Ez valóban képtelenség. Hogy úgy mondjam, mi más fizikai törvények hatása alatti lények vagyunk. Képesek vagyunk beleszólni az életükbe megőrizve anyagtalanságunkat, de képtelenek fizikai erőfeszítésre és kapcsolatra.

Nem tudok visszatartani egy embert a könyökénél fogva, ha megbotlik egyensúlyát elveszítve. Semmi fizikai kapcsolat közöttünk, tehát sem érzelem, sem vágy, hogy átváltozzunk, és testileg szeressünk egy földi nőt. Ezt nem lehet, ez semmi más, mint az önök romantikus vágya. Maguknál, végső fokon minden csak nemi kapcsolat.

Nem könnyű az őrangyalok élete. Létezésem az idők kezdete óta az emberekhez fűződik, megpróbálom önöket befolyásolni. Csak erre vagyok képes. Közöttünk csak egy kapcsolat lehet: a befolyásolás.

Egyik képességünk a közeljövő ismerete, s így próbáljuk jó irányba terelni, és hatással lenni önökre.

Megelőzőm gondolatait. Úgy érzi, hogy szabadon dönt és választ a különböző lehetőségek között. A jó választás a befolyásom eredménye.

A kellemetlen az, hogy erőfeszítésemet nem mindig koronázza siker. Gondolataim úgy érzi, mintha a magáé lenne, de vágyai képesek elnyomni és rossz irányba terelni. Ez történt nemrég egy fiatal védencemmel. Mondhatom, hogy kedveltem, mert nagyon tehetséges volt és fényes jövő várt rá. Megakadályozva… Nem, megnyugtatva, és logikusan mérsékletre kényszerítve, hogy a sebesség imádata ne befolyásolja életét, hosszú, sikeres élet volt előtte. Minden idők legnagyobb fizikusát láttam benne. Majd, hogy átlebegett a tanulmányain! Már tanuló korában többször feltette a kérdést, honnan jönnek a tanárait is meglepő gondolatok? Természetesen, a tudást én öntöttem belé. Számomra ez olyan, mintha egy szöveget diktálnék. Neki csak ismételni kellett, amit sugalmaztam. Az alap, a képességei tőle jöttek, szülői örökség volt, én csak segítettem, kifejlesztettem, jó mederbe tereltem ismereteit.

Egy délelőtt, amikor motorjára ült – szülei ajándéka – láttam az utat, ahol száguldani akart. Láttam a gépkocsit kifordulni egy keresztútról 6 perc és 18 másodperc múlva, és a fiú véres testét a betonon. Mindent megpróbáltam. Eszébe jutott, hogy délután egy kis tanulmányt kell írnia, s előtte a könyvtárban megkeresni néhány jegyzetet. Tétovázott. Mérlegelt. Láthatóan győztem. Sikerült jó irányba terelni. Visszamentünk a garázs felé. Csak néhány lépés, és vágyai ismét hatalmukba kerítették.

Csak félóra, gondolta, nem veszítek sok időt. Csak én tudtam, hogy lemondott életéről. Izgalmában észre sem vette, hogy lábujjhegyen kiosontam szelleméből. Nem tudta, hogy őrangyala elhagyta. Azt érezte csak, hogy egyedül maradt, valami furcsa elszakadást érzett. Hiányérzet? Ki tudja? Boldogan ült motorjára, és elindult. Egyedül, nélkülem. Senki nem maradt, a fülébe suttogni a saját álmainak tűnő gondolatokat.

Nehéz volt elviselni a sikertelenséget. Mert mi ketten – az ember és őrangyala –, mondhatom, hogy egymásba vagyunk fonódva. Szimbiózisban élünk. A mindenség minden életformája ellenállhatatlan mágnesként húz magához bennünket.

Persze, elképzelhető, hogy paraziták vagyunk. Kihasználjuk az embereket. Milyen tévedés! Mi nem függünk senkitől. Nem akarjuk, és nem kívánjuk leigázni a lényeket öntudatuk megkaparintásával. Ebben a mindenségben szükségünk van a teljes szimbiózisra – mielőtt újra találunk egy idő és tér hasadékot –, hogy visszatérve a mi dimenziónkba éljük életünket.

Mondhatnám, hogy olyanok vagyunk, mint a csavargók, keresünk, és mindig találunk.

Szeretjük az embereket? Nem. Nem táplálunk ilyen érzelmeket a különböző életformák irányában. Ebben a kiterjedésben mi idegenek vagyunk, de valamit csinálnunk kell! Létezésünk csak úgy érzékelhető, ha hasznosak vagyunk. Csak önökön keresztül létezünk.

Ezt nem érthetik, mert képtelenek elképzelni, mivel az absztrakció önöknek teljesen idegen, hogy milyen az állandó összeolvadás egy másik lénnyel. Annyira az anyagi élet befolyása alatt állnak, hogy az egyesülés ideája csak nemi kapcsolatot takar. Fizikai behatolást.

Világukat a szemükön, benyomásaikon keresztül érzékeljük. Ha valamiért elhagyom azt, aki befogadott, többé nem látom, amit ő lát. Az együttélés alatt megismerem az önök valódi környezetét, de csak felületesen, nagy vonalakban. Egyedül, a valóság mögötti realitásban vagyok, ami az érzékelt és észrevett dolgok mögött van. Ezt nehéz elfogadni, tudom. Csak a valóság egyetlen formáját ismerik, amíg én, különböző megnyilvánulásait is.

Időnként a kapcsolat az ember és őrangyala között annyira tökéletes – hogy miért, ezt nem tudom –, hogy az ember érzi egy másik saját jelenlétét a fejében.

Ez történt egyik fiatal vendéglátómmal. Abban az időben – nem emlékszem pontosan –, tizennégy vagy tizenöt éves volt, eltűntem néhány napra. Észrevette távozásomat. Egyedül volt. Mintha elhagyták volna. Azt mondta környezetének, hogy a lelke hagyta el.

Valóban kiürült. Koraérett fiú, verseket írt. Nagyon szép verseket. Véletlen formálta közös életünket, életem egyik legnagyobb sikere volt. Ellenállás nélkül követett. Mint egy üres vázába, úgy töltöttem belé a gondolatokat. Én diktáltam, s neki csak másolnia kellett egy iskolafüzetbe. Számomra is csodálatos gyakorlat volt. Még soha nem történt velem, hogy véletlen adta társam fizikailag érezze jelenlétem. Együttműködésünk és közös életünk szerencsére hosszú és hasznos volt. Ösztönösen érezte, hogy nélkülem nem létezik. Hogy egyetlen jó gondolata sincs. Hogy időfecsérlés a fejét törni és próbálkozni az írással, valami ötletet találni és helyesen megfogalmazni. Tudta, hogy várni kell az általam választott pillanatot, éjjel vagy nappal, a percet, amikor megállás nélkül töltöm belé a gondolatokat és a mágikus szavakat. Újra boldog volt, amikor visszajöttem, elfoglalva helyemet az életében. Többé nem volt elveszett, nem volt egyedül.

Most is rajta keresztül, a szavain keresztül magyarázom az őrangyalok valóságát. Ha ránk gondolnak, vagy rólunk beszélnek, soha nem kell elfelejteni: nem könnyű az őrangyalok élete.